

ding, er noget, der i det enkelte Tilfælde kan være omtvisteligt. Det er ikke Aarene, som gøre en Mand til Olding. Hvis vi i vor Civiletat havde en Aldersgrænse, ligesom vi have den i Militæretaten, vilde vi ganske vist ikke kunne have Folk siddende i de højeste Embeder, efter at de vare blevne 70 Aar; men Erfaringen taler ikke for, at dette altid vilde være en Fordel. Der er Mænd med store historiske Navne, som have været over baade 70 og 80 Aar, og hvis Tjeneste Staten vilde have staaet sig meget slet ved at undvære, ogsaa efter at de naaede saa høj en Alder. Hvad specielt angaar de to Kommissarier, som i Øjeblikket varetage Statsbanernes Forretninger, tror jeg, det maa erkendes, at de begge to ere fuldt dygtige, til Dels endog meget dygtige Mænd, og de lade sig just nævne som Vidnesbyrd om, at Alderen ikke altid gør en Mand ukvalificeret til at varetage et betydeligt Arbejde. Imidlertid, dette er jo noget rent personligt, og naar de paagældende en Gang trække sig tilbage, ville de Embedsmænd, som komme til at indtage deres Pladser, blive af yngre Alder. Jeg vil da blot ønske, at disse ville vise sig i Stand til at udføre deres Gerning paa lige saa tilfredsstillende Maade. — Foruden de to Kommissarier, som varetage Kommissariatsforretningerne ved Statsbanerne, er der ikke mindre end fire andre, der for Øjeblikket have Forretninger alene vedrørende Privatbanerne. Det er til Dels yngre Mænd, alle Amtmænd, som have faaet disse Hverv med dertil knyttede Honorarer som et Tillæg til deres Embedsstilling, og jeg kan kun sige, at det ikke vilde være stemmende med den Fremgangsmaade, som altid plejer at følges i saadanne Forhold, om vi nu uden videre vilde tage disse Bestillinger fra dem og berøve dem den Indtægt, som de med Føje have ment at kunne gøre Regning paa. Dette synes mig ikke at være paa sin Plads og ikke — jeg gentager det — stemmende med den hensynsfulde Fremgangsmaade, som i Rigsdagen altid plejer at følges under saadanne Forhold. Mig forekommer det, at den Overgangsbestemmelse, som indeholdes i Lovforslagets § 4, derfor er fuldt begrundet. Imidlertid er der i Sammenhæng hermed et Spørgsmaal, som det ærede Medlem for Ribe særlig opkastede, nemlig det, hvorvidt det kan anses for nødvendigt, at Staten har en Embedsmand, til at føre Tilsyn med de private Baner, naar deres Anlæg er fuldført, og de ere aabnede for Driften. Han mente nærmest, at den Om-

stændighed, at Staten — i alt Fald i de fleste Tilfælde, thi det gælder jo ikke om alle Privatbaner — i Egenskab af Aktionær sætter et Antal Medlemmer ind i Bestyrelsen, maa give Staten al den Betryggelse med Hensyn til at kunne øve Tilsyn, som er fornøden. Hertil skal jeg sige, at de to Ting falde ikke ganske sammen. Gennem sin Ret til at udnævne Medlemmer af Bestyrelsen vil Staten naturligvis kunne udøve en afgørende Indflydelse paa de Beslutninger, som Bestyrelsen i denne sin Egenskab kan tage. I Reglen vil det være saa — i ethvert Tilfælde, hvor Staten ejer Halvdelen af Aktierne —, at Bestyrelsen ikke er i Stand til at vedtage noget, som direkte strider mod Regeringens Ønske, for saa vidt som Regeringen da gennem sine Repræsentanter kan modsætte sig Gennemførelsen deraf. Men noget ganske andet er, at Centraladministrationen selv har nødt, naar der kommer et eller andet Spørgsmaal op umiddelbart til Afgørelse, til Beslutning af Ministeriet for offentlige Arbejder, da at have en i Jernbanevæsenet kyndig Vejleder til at raadgive sig. Det vil for det første ikke let være gørligt, at Ministeriet skulde hidkalde i ethvert enkelt Tilfælde de Repræsentanter, den har i Bestyrelserne ude omkring i Landet. Det vilde blive en meget indviklet og besværlig Fremgangsmaade, selv om det kunde forudsættes, at disse Mænd virkelig sad inde med den Indsigt, der netop er Brug for. Dernæst kan jeg heller ikke se, hvilken rimelig Grund Staten skulde have til at benytte denne Udvej, naar Tilsynshvervet fremtidig skal udføres gratis af Kommissarierne i Tilgift til deres øvrige Gerning. Hvis man imidlertid alligevel vilde gennemføre en saadan Ordning, at Staten ikke i Kommissarius har den ønskede Raadgiver, maatte det komme til at paahvile en eller anden af Embedsmændene i selve Ministeriet at sætte sig saaledes ind i Jernbaneforholdene, at han vilde være den, som i ethvert Spørgsmaal, der kom op af saadan Art, kunde være i Stand til at give Ministeren den fornødne Vejledning og Underretning. Dette vilde da i Virkeligheden kun sige, at man maatte uddanne en Kommissarius siddende i selve Ministeriet, og det vilde have den væsentlige Ulempe, at denne Mand, naar han skulde sætte sig tilstrækkelig ind i Forholdene paa de forskellige Jernbanelinier, jævnlig maatte være fraværende fra Ministeriet; man maatte saaledes meget ofte undvære en af de Folk, som der allerede i Forvejen